

Arra riadunk, hogy a busz hirtelen fékez. A vezető szitkozódik, a magasból legördül egy táska. Előttünk, a havas országúton Jusztin atyát látom a motorjával, jeleket ad, hogy álljunk meg.

A sofőr leszáll. Valamit tárgyalnak, az atya kis csomagot ad át neki. Aztán gázt ad, és a motor elrobog visszafelé.

— Maga volt a Z-i pap vendége? — kérdi tőlem a sofőr.

— Én.

— Ezt küldi. Az üzeni, jó hasznát veszi. A rádió hóviharokat jósol.

Nyitogatom az újságpapírt. Még egy hajtás, és egy sál bukkan ki belőle. Vas-tag gyapjúsál.

SZABÓ IRMA VERSEI

A professzor

*nem a rejtélyek embere.
Bár arca időtlen alapjába
bevészte ábráit az idő
az ábrák sokasága egyértelmű
és megfejthető;
bár a dúsán, barázdált aggyvelő
sejthalmazát
roppant tudás anyaga tölti ki,
a mosolya romlatlan,
szinte gyermeki.
Annyira nyílt és nyitott a lénye,
hogy tartalma — fénye — túlárad,
s kicsap; szellemisége erővonalai
kilépnek a térbe, átrezegnek
egy egész nép szívébe,
egy egész népet tanítanak
nemcsak tudásra —
öntudatra, emberségre.*

*Toronyantenna. Felvesz és lead.
Színtere a természet stúdiója,
Sugárzó műsora az anyag átlényegítése.
Átváltoztatja, felmutatja: —
íme, a kopott felszín alatt
részecskéi élnek, égnek, kibomlanak,
fény-középpontjuk kivirágzik
és szívárványosan felragyog.
A mozgékony elektronok
olyan játékos táncot járnak
mint bújócskázó napsugárban
a lágyan hullámzó göcseji tájak.*

*— Ha túléljük az atomkort,
ha lesznek még eljövendő századok,
a Professzort
az utókori emlékezet úgy őrzi meg,
hogy szelid fizikát tanított,
és ehhez olyan nyelvet alkotott,*

amelyet mindenki megérthetett.
 Egy nagy korigény megvalósulása,
 hogy széles tudása mindenké —
 az e g é s z n é p é lehetett.
 Tág szívében a népe és a szülőföldje
 mellé emelte a lefokozott,
 kizsákmányolt, áldozatos anyagot;
 és teljes lelkével szerette
 ezt a benne
 új, harmonikus életre kelve
 kinyíló, majd egybehajlón
 szárnyaló hármashangzatot.

Kötetlen rabság

Tört homokóra, elszabaduló homokszemek — gurulnak a szavak az ólmos éjszaka fémlapjain és megbomlottan eliramlanak; elnyeli őket a sivatag. Nem kötődnek, nem rendeződnek szellemi erőtereken; súlyt nem nyernek,	formát nem öltenek — szétporlódnak a fénytelen lélekközötti űrben. — E lazaságból kitörni vágyom, de köröskörül hurok a horizont; kiáltok s várakozom, de csak barlangom fala kong.
--	---

Lüttichi Szent Julianna

Te tisztaszívú, boldog, te láttad Istent,
 mint egy pontot az értelmekben,
 s a teleholdhoz hasonló fényességben
 egy homályos foltot...
 — Az Eucharisztia rettenetes,
 és elviselhetetlen súlya van,
 ha magunkba zárjuk,
 ha minden egyes áldozásunk
 a saját középpontunk felé zuhan.
 Ha felhalmozzuk, ha elássuk,
 hogy tőkénk legyen a túlvilágon —
 holt tőke az. Összeroskadt neutroncsillag,
 „fekete lyuk” a ragyogásban;
 az Egyetemes Testről leváltan
 elszigeteltség, rövidzárlat, külső sötétség.
 — Megváltónk,
 ha nem tudjuk magunkat kitérni,
 magaddal, a kis éniünket robbantó „antianyaggal”
 alakíts sugárzássá minket,
 amelyen át új teremtésed áramát
 kibocsátod a homályba borult világra,
 hogy felragyogjon fényeden,
 s egyetlen Ünnepi Körmenet legyen
 a Vigasztaló fuvallatára
 táncoló Világegyetem.